

is een tekort aan geestdrift, zoo dit uitsterft. Maar zonder meer, zegt 't te weinig.

Een Student heeft allereerst het ons heilige beginsel *in zich zelf* te propageeren. De naam zelf van «student» zegt dat hij er nog niet is. De student moet door het gelui van de klok op den klepel af. Van de algemeene sympathie die 't heilige beginsel in zijn vroegeren kring genoot, moet 't bij hem tot een *bijzondere* liefde komen, een liefde steunend op kennis. Weer een boek te kunnen machtig worden, waarin de geestesrichting waar hij in moet groeien, bepleit wordt, moet hem meer waard zijn dan een gouden ring met keurgesteent. Tijd uit te woekeren, om dieper in de kennis van het beginsel door te dringen, moet hem een zielsgenot worden.

Te spreken met wie er meer van weet, moet hem een lust wezen. De lagere opvatting, alsof het hem slechts te doen ware, om predikant, om advocaat, docent, of arts te worden moet wijken voor het hooger besef, dat hij priester in het heiligdom der idealen moet worden. Van de Akademie komend, moet het ideaal waarvoor hij leven wil, hem geheel doortrokken hebben, en hij in dit ideaal met al zijn zinnen en peinzen zijn ingegroeid.

En zulks niet om met waanwijsheid te schitteren, maar om zich in den dienst van zijn God te stellen, uit wien het alles *is*, waarover hij leerde nadenken, en uit wien niet minder het denkvermogen zelf is, dat hem tot dit nadenken bekwaamde.

Naast die Propaganda in zichzelf, staat de Propaganda *in zijn levenskring*, in den kring zijner mede-studenten allereerst. Het kan onder wie aan de Universiteit kwam zoo schelen. De een laat zich met jeugdig enthousiasme inschrijven, een ander laat zich nu, ja, in het album indragen, omdat nu . . . 't gymnasium af was. Bij den een glinstert de geestdrift van meetaf, bij den ander wacht de dotheid nog op den glans, die komen moet. Dit verschil geeft van